

Spiritualiteten har trange kår

Det har altid undret mig, hvorfor spiritualiteten har så trange kår i folkekirken. Da jeg studerede teologi blev denne undren bekræftet, da jeg i en artikel læste: 'Det er som om der i vores evangelisk-lutherske forkyndelse ikke er nogen vej at gå ad, så vi bliver stående bomstille i en monologisk tilsigelse.' Og videre: 'Syndernes forladelse kommer til at betyde ophør af bevægelse i stedet for al bevægelses begyndelse'.

På Luthers tid frygtede man Guds dom og var tynget af kirkens krav. Da var budskabet om Guds nåde og frelse ved troen alene frisættende. Men i dag kan den monologiske tilsigelse virke som en spændetrøje og hindre muligheden for åndelig og menneskelig modning og vækst. Og være med til at skubbe mange søgende i andre retninger for at finde vejledning til det åndelige liv.

Jeg fandt også frem til skrifter af Luther, hvor han udfolder en bevægelse i troen. I en prædiken om 'Den dobbelte retfærdighed' beskriver han, hvordan den tilregnede retfærdighed bør udfoldes i livet, så den troende faktisk *bliver* retfærdighed. Og i et andet skrift, at vi "ikke skal blive stående ved de modtagne gaver (troen og nåden), men fuldstændigt forvandles i Kristus". For Luther hang helliggørelsen uadskilleligt sammen med retfærdiggørelsen.

Hvorfor er mange lutheranere blevet mere lutherske end Luther selv? Når nu Luther selv taler om en bevægelse i troens liv, hvorfor bliver vi så stående ved tilsigelsen? Det er der mange kirkehistoriske og teologiske forklaringer på. Men det rækker ikke ved at noget væsentligt er glemt - eller gemt. Kan der bag denne "forglemmelse" ligge en god del åndelig dovenskab? Kan en stærk vægtlægning på Guds nåde og troen alene føre til en bekvemmeligheds teologi, som man skjuler sig bag - fordi man frygter for den åndelige erfaring og vægrer sig ved at udvikle sig personligt?

Vi har til enhver tid ansvar for at besinde os på den lutherske arv – i forkyndelsen og i måden af være kirke på. Og kan med frimodighed øse af den spirituelle tradition, som Luther selv levede og åndede i. Vi kan lade os inspirere af Luthers karske forkyndelse om troens gerninger og forvandling i Kristus. Så tilsigelsen af syndernes forladelse bliver begyndelsen til en bevægelse. Indadtil, så vi bevæges og helliggøres - og en bevægelse udadtil i et gudhengivent liv i kald og stand.